

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5023-5025/2567

นิติบุคคลหมู่บ้านจัดสรร บ.โจทก์ สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 193/33, พ.ร.บ.การจัดสรรที่ดิน พ.ศ.2543 มาตรา 4, พ.ร.บ.การจัดสรรที่ดิน พ.ศ.2543 มาตรา 47, พ.ร.บ.การจัดสรรที่ดิน พ.ศ.2543 มาตรา 49, พ.ร.บ.มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ.2534 มาตรา 32, พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ.2551 มาตรา 18, พ.ร.บ.การจัดสรรที่ดิน พ.ศ. 2543 มาตรา 47, พ.ร.บ.มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 32, พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 18, ป.พ.พ. มาตรา 7, พ.ร.บ.มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 34

ย่อ / หลักกฎหมาย

พ.ร.บ.การจัดสรรที่ดิน พ.ศ. 2543 มาตรา 47 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า เมื่อจัดตั้งนิติบุคคลหมู่บ้านจัดสรรตามมาตรา 45 แล้ว ให้ผู้ซื้อที่ดินจัดสรรทุกรายเป็นสมาชิกนิติบุคคลหมู่บ้านจัดสรร มาตรา 49 กำหนดให้นิติบุคคลหมู่บ้านจัดสรรจัดเก็บค่าใช้จ่ายในการบำรุงรักษาและการจัดการสาธารณูปโภคเป็นรายเดือนจากที่ดินแปลงย่อยในโครงการจัดสรรที่ดินทุกแปลง และให้ผู้ซื้อที่ดินจัดสรรออกค่าใช้จ่ายในการบำรุงรักษาและการจัดการสาธารณูปโภคสำหรับที่ดินจัดสรรที่ดินซื้อ ซึ่ง "ผู้ซื้อที่ดินจัดสรร" ตามมาตรา 4 ให้ความหมายว่าผู้ทำสัญญากับผู้จัดสรรที่ดินเพื่อให้ได้มาซึ่งที่ดินจัดสรร และให้หมายรวมถึงผู้รับโอนสิทธิในที่ดินคนต่อไปด้วย ทั้งข้อบังคับนิติบุคคลหมู่บ้านโจทก์ก็กำหนดให้สมาชิกออกค่าใช้จ่ายในการบำรุงรักษาการจัดการสาธารณูปโภครวมถึงบริการสาธารณะและค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นในแต่ละเดือน สอดคล้องทำนองเดียวกับ พ.ร.บ.การจัดสรรที่ดิน พ.ศ. 2543 ส่วน "สมาชิก" ข้อบังคับดังกล่าวหมายถึงสมาชิกนิติบุคคลหมู่บ้านจัดสรรประกอบไปด้วยผู้ซื้อที่ดินจัดสรรทุกรายที่ได้ซื้อที่ดินจากผู้จัดสรรที่ดินและผู้รับโอนกรรมสิทธิ์รายต่อ ๆ ไป โดยที่ พ.ร.บ.การจัดสรรที่ดิน พ.ศ. 2543 และข้อบังคับนิติบุคคลหมู่บ้านโจทก์ หาได้กำหนดยกเว้นคำว่า ผู้ซื้อที่ดินจัดสรรและสมาชิกไว้โดยชัดแจ้งว่า ไม่รวมถึงผู้ที่ได้กรรมสิทธิ์ในที่ดินจัดสรรโดยไม่ได้ทำสัญญาซื้อขายที่ดินจากผู้จัดสรรที่ดินหรือจากผู้ซื้อที่ดินจัดสรรคนก่อนแต่อย่างใด ดังนั้น แม้ที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างตามฟุ้งทั้งสามส่วนตกเป็นของกองทุนป้องกันและปราบปรามยาเสพติดของจำเลยตาม พ.ร.บ.มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 32 วรรคสอง ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับในขณะนั้น ก็ต้องถือว่าจำเลยเป็นผู้รับโอนสิทธิในที่ดินคนต่อไปตามนิยาม "ผู้ซื้อที่ดินจัดสรร" และ "สมาชิก" จำเลยจึงมีหน้าที่ชำระค่าใช้จ่ายในการบำรุงรักษาการจัดการสาธารณูปโภคให้แก่โจทก์ จำเลยให้การว่าหนี้ตามฟุ้งเป็นหนี้ค่าใช้จ่ายในการบำรุงรักษาและการจัดการสาธารณูปโภค ซึ่งจำเลยมีหน้าที่ต้องชำระให้แก่โจทก์เป็นรายเดือนและชำระทุกสิ้นเดือนของแต่ละเดือนตั้งแต่เดือนมกราคม 2556 โจทก์จึงต้องใช้สิทธิในการฟ้องคดีภายใน 5 ปี นับแต่วันที่สิทธิเรียกร้องเกิด โจทก์ยื่นฟ้องคดีนี้เมื่อวันที่ 19 สิงหาคม 2562 หนี้เงินที่เกิดขึ้นหลังวันสิ้นเดือนของแต่ละเดือนจนถึงวันที่โจทก์ยื่นฟ้อง จะมีหนี้เงินตั้งแต่เดือนมกราคม 2556 ถึงเดือนกรกฎาคม 2557 ที่เกินกำหนด 5 ปี นับแต่วันที่สิทธิเรียกร้องของโจทก์เกิดขึ้น หนี้เงินดังกล่าวจึงขาดอายุความ อันเป็นการบรรยายแล้วว่าหนี้ตามฟุ้งขาดอายุความเมื่อใด โจทก์มีสิทธิเรียกร้องตั้งแต่เมื่อใด นับแต่วันใดถึงวันฟ้องขาดอายุความไปแล้ว กรณีเช่นนี้ถือได้ว่าจำเลยยกอายุความเรื่องเงินค้างจ่ายตาม ป.พ.พ. มาตรา

193/33 (4) ซึ่งมีกำหนดอายุความ 5 ปีขึ้นต่อ訴แล้ว แม้จำเลยจะให้การต่อสู้ว่าหนี้ตามฟ้องเป็นหนี้เงินที่ต้องชำระเป็นงวด ๆ โจทก์ต้องใช้สิทธิฟ้องคดีภายใน 5 ปี ตาม ป.พ.พ. มาตรา 193/33 (2) ซึ่งเป็นการให้การไปตามความเข้าใจของจำเลยมาด้วยก็ตาม เพราะจำเลยไม่จำเป็นต้องยกบทกฎหมายขึ้นอ้าง หากแต่เป็นหน้าที่ศาลที่จะปรับบทกฎหมายว่ากรณีต้องด้วยบทกฎหมายมาตราใด เมื่อโจทก์ฟ้องคดีทั้งสามสำนวนวันที่ 19 สิงหาคม 2562 ค่าใช้จ่ายในการบำรุงรักษาการจัดการสาธารณูปโภคที่ค้างชำระของเดือนกรกฎาคม 2557 ซึ่งโจทก์อาจใช้สิทธิเรียกร้องได้นับแต่วันที่ 16 กรกฎาคม 2557 ย้อนหลังขึ้นไปจนถึงเดือนมกราคม 2556 จึงล่วงพ้นกำหนด 5 ปี ฟ้องโจทก์ในส่วนนี้จึงขาดอายุความ เมื่อจำเลยได้กรรมสิทธิ์ที่ดินทั้งสามแปลงพร้อมสิ่งปลูกสร้างต่อจาก จ. ที่รับซื้อฝากมาจาก ส. ผู้ซื้อที่ดินจัดสรร กรณีจึงถือว่าจำเลยเป็นผู้บริโภค จึงได้รับยกเว้นค่าฤชาธรรมเนียมทั้งปวงในการดำเนินกระบวนการพิจารณาตาม พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 18 วรรคหนึ่ง จึงให้คืนค่าขึ้นศาลชั้นฎีกา และค่าใช้จ่ายในการส่งคำคู่ความชั้นอุทธรณ์และฎีกาแก่จำเลย

คำพิพากษา

คดีสามสำนวนนี้ ศาลชั้นต้นพิจารณาและพิพากษารวมกัน โดยให้เรียกโจทก์ทั้งสามสำนวนว่า โจทก์ และเรียกจำเลยทั้งสามสำนวนว่า จำเลย โจทก์ทั้งสามสำนวนฟ้องขอให้บังคับจำเลยชำระเงิน 107,440 บาท 89,533.33 บาท และ 89,533.33 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปีของต้นเงิน 80,580 บาท 67,150 บาท และ 67,150 บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ จำเลยทั้งสามสำนวนให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า ให้จำเลยชำระเงินค่าส่วนกลางพร้อมเบี้ยปรับของที่ดินโฉนดเลขที่ 76086 เลขที่ 340 พร้อมสิ่งปลูกสร้างเลขที่ 109/528 เป็นเงิน 107,440 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงิน 80,580 บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ (ฟ้องวันที่ 19 สิงหาคม 2562) ให้จำเลยชำระเงินค่าส่วนกลางพร้อมเบี้ยปรับของที่ดินโฉนดเลขที่ 76085 เลขที่ 341 พร้อมสิ่งปลูกสร้างเลขที่ 109/529 เป็นเงิน 89,533.33 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงิน 67,150 บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ และให้จำเลยชำระเงินค่าส่วนกลางพร้อมเบี้ยปรับของที่ดินโฉนดเลขที่ 76084 เลขที่ 342 พร้อมสิ่งปลูกสร้างเลขที่ 109/530 เป็นเงิน 89,533.33 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงิน 67,150 บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ กับให้จำเลยใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความ 3,000 บาท จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์แผนกคดีผู้บริโภคพิพากษาแก้เป็นว่า สำหรับดอกเบี้ยของค่าใช้จ่ายในการบำรุงรักษาการจัดการสาธารณูปภคนับถัดจากวันฟ้องให้ชำระในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี จนถึงวันที่ 10 เมษายน 2564 และอัตราร้อยละ 5 ต่อปี นับแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ โดยอัตราดอกเบี้ยดังกล่าวให้ปรับเปลี่ยนลดลงหรือเพิ่มขึ้นตามพระราชกฤษฎีกาซึ่งออกตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 7 ที่แก้ไขใหม่ บวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละสองต่อปี แต่ต้องไม่เกินอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ตามที่โจทก์ขอ ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสามสำนวนในชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ นอกจากนี้แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยฎีกา โดยศาลฎีกาแผนกคดีผู้บริโภคอนุญาตให้ฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีผู้บริโภคตรวจสอบสำนวนประชุมปรึกษาแล้ว ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้ว่า โจทก์เป็นนิติบุคคลหมู่บ้านจัดสรร ซือนิติบุคคลหมู่บ้านจัดสรร บ. มี

อำนาจหน้าที่เรียกเก็บเงินค่าใช้จ่าใช้ในการบำรุงรักษาและการจัดการสาธารณูปโภคจากสมาชิก จำเลยมีฐานะเป็นกรม เป็นส่วนราชการสังกัดกระทรวงยุติธรรม มีกองทุนป้องกันและปราบปราม ยาเสพติดเป็นกองทุนหนึ่งของจำเลย ซึ่งประกอบด้วยทรัพย์สินที่ตกเป็นของกองทุน ทรัพย์สินที่มี ผู้ให้ ทรัพย์สินที่ได้รับจากรัฐบาล และผลประโยชน์ที่เกิดจากทรัพย์สินข้างต้น โดยไม่ต้องนำส่งคลัง เป็นรายได้แผ่นดินตามพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับ ยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 34 ถึงมาตรา 36 ที่ใช้บังคับในขณะนั้น เมื่อวันที่ 31 ตุลาคม 2550 คณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินตามพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้ กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มีมติในการประชุมครั้งที่ 12/2550 วินิจฉัยว่า ทรัพย์สินของนายธนาพลสิทธิ์หรือธนาพิศสิทธิ์หรือจรงค์ ผู้ต้องหาซึ่งถูกตรวจสอบจำนวน 109 รายการ เป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด จากนั้นวันที่ 19 พฤศจิกายน 2550 คณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินมีคำสั่งให้อายัดที่ดินโฉนดเลขที่ 76084 ถึง 76086 ต่อมาจำเลยมีหนังสือลงวันที่ 5 พฤศจิกายน 2555 ถึงเจ้าพนักงานที่ดินจังหวัด สมุทรปราการ สาขาบางพลี มีใจความตอนหนึ่งว่า ที่ดินทั้งสามแปลงดังกล่าวข้างต้นเป็นกรรมสิทธิ์ ของกองทุนป้องกันและปราบปรามยาเสพติด เนื่องจากนายธนาพลสิทธิ์หรือธนาพิศสิทธิ์หรือจรงค์ ผู้ต้องหาหลบหนีและไม่สามารถนำตัวมาดำเนินคดีได้ครบ 2 ปี ตามพระราชบัญญัติมาตรการใน การปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 32 วรรคสอง วันที่ 30 มกราคม 2562 เจ้าพนักงานที่ดินจดทะเบียนโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินทั้งสามแปลงดังกล่าวให้แก่จำเลย โจทก์ฟ้องให้จำเลยชำระค่าใช้จ่าในการบำรุงรักษาและการจัดการสาธารณูปโภคตั้งแต่เดือน มกราคม 2556 ถึงเดือนกรกฎาคม 2562 รวม 79 เดือน ซึ่งที่ดินโฉนดเลขที่ 76084 ถึง 76086 ต้อง ชำระเดือนละ 850 บาท 850 บาท และ 1,020 บาท ตามลำดับ และคิดเบี้ยปรับในกรณีชำระล่าช้า อัตราร้อยละ 10 ต่อปี คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยซึ่งได้รับอนุญาตให้ฎีกาข้อแรกว่า จำเลยต้องรับผิดชอบโจทก์ตามฟ้องหรือไม่ เห็นว่า พระราชบัญญัติการจัดสรรที่ดิน พ.ศ. 2543 มาตรา 47 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า เมื่อจัดตั้งนิติบุคคลหมู่บ้านจัดสรรตามมาตรา 45 แล้ว ให้ผู้ซื้อที่ดิน จัดสรรทุกรายเป็นสมาชิกนิติบุคคลหมู่บ้านจัดสรร มาตรา 49 วรรคหนึ่ง บัญญัติให้นิติบุคคลหมู่บ้านจัดสรรจัดเก็บค่าใช้จ่าในการบำรุงรักษาและการจัดการสาธารณูปโภคเป็นรายเดือนจากที่ดิน แปลงย่อยในโครงการจัดสรรที่ดินทุกแปลง วรรคสอง บัญญัติให้ผู้ซื้อที่ดินจัดสรรออกค่าใช้จ่าใน การบำรุงรักษาและการจัดการสาธารณูปโภคสำหรับที่ดินจัดสรรที่ตนซื้อ ซึ่ง "ผู้ซื้อที่ดินจัดสรร" มาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าว ให้ความหมายว่า ผู้ทำสัญญากับผู้จัดสรรที่ดินเพื่อให้ ได้มาซึ่งที่ดินจัดสรร และให้ความหมายรวมถึงผู้รับโอนสิทธิในที่ดินคนต่อไปด้วย ส่วน "สิทธิใน ที่ดิน" หมายความว่า กรรมสิทธิ์ และให้ความหมายรวมถึงสิทธิครอบครองด้วย นอกจากนี้ข้อบังคับ นิติบุคคลหมู่บ้านจัดสรร บ. ข้อ 15 ก็กำหนดให้สมาชิกออกค่าใช้จ่าในการบำรุงรักษาการจัดการ สาธารณูปโภค รวมถึงบริการสาธารณะและค่าใช้จ่าต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นในแต่ละเดือน โดยข้อ 2 นิยาม "สิทธิในที่ดิน" และ "ผู้ซื้อที่ดินจัดสรร" สอดคล้องทำนองเดียวกับที่บัญญัติไว้ใน พระราชบัญญัติการจัดสรรที่ดิน พ.ศ. 2543 ส่วน "สมาชิก" ข้อบังคับดังกล่าวระบุว่า หมายถึง สมาชิกนิติบุคคลหมู่บ้านจัดสรร ซึ่งจะประกอบไปด้วยผู้ซื้อที่ดินจัดสรรทุกรายที่ได้ซื้อที่ดินจัดสรร จากผู้จัดสรรที่ดิน และผู้รับโอนกรรมสิทธิ์รายต่อ ๆ ไปและผู้จัดสรรที่ดิน (ในกรณีที่ที่ดินจัดสรร แปลงย่อยที่ยังไม่มีผู้ใดซื้อ และ/หรือได้โอนกลับมาเป็นของผู้จัดสรรที่ดิน) โดยที่พระราชบัญญัติ การจัดสรรที่ดิน พ.ศ. 2543 และข้อบังคับนิติบุคคลหมู่บ้านจัดสรร บ. นี้ หาได้กำหนดยกเว้นคำว่า

ผู้ซื้อที่ดินจัดสรรและสมาชิกไว้โดยชัดแจ้งว่า ไม่รวมถึงผู้ที่ได้กรรมสิทธิ์ในที่ดินจัดสรรโดยมิได้ทำสัญญาซื้อขายที่ดินจากผู้จัดสรรที่ดินหรือจากผู้ซื้อที่ดินจัดสรรคนก่อนแต่อย่างใด ทั้งหากตีความ คำว่าผู้ซื้อที่ดินจัดสรรจำกัดเพียงเท่าที่จำเลยอ้าง นอกจากจำเลยจะไม่ต้องชำระค่าใช้จ่ายในการบำรุงรักษาและการจัดการสาธารณูปโภคแล้ว ผู้ที่รับโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินทั้งสามแปลงนี้ต่อจากจำเลยและผู้รับโอนกรรมสิทธิ์รายต่อ ๆ ไป ก็จะหลุดพ้นจากหน้าที่ในค่าใช้จ่ายนี้ด้วยเช่นกัน เนื่องจากบุคคลเหล่านั้นไม่ได้ทำสัญญาซื้อขายกับผู้จัดสรรที่ดินหรือผู้ซื้อที่ดินจากผู้จัดสรรที่ดินอีกทอดหนึ่ง ซึ่งขัดต่อเจตนารมณ์ของกฎหมายและข้อบังคับของโจทก์ที่มุ่งหมายให้สมาชิกร่วมกันออกค่าใช้จ่ายเพื่อนำไปใช้ในการบำรุงรักษาและการจัดการสาธารณูปโภคภายในหมู่บ้านที่ตนเป็นสมาชิกอยู่ เช่นนี้แม้ที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างตามผังทั้งสามสำนวนจะตกเป็นของกองทุนป้องกันและปราบปรามยาเสพติดของจำเลยตามพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 32 วรรคสอง ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับในขณะนั้น ก็ต้องถือว่าจำเลยเป็นผู้รับโอนสิทธิในที่ดินคนต่อไปตามนิยาม "ผู้ซื้อที่ดินจัดสรร" และ "สมาชิก" ดังที่กล่าวมาข้างต้น จำเลยจึงมีหน้าที่ชำระค่าใช้จ่ายในการบำรุงรักษาการจัดการสาธารณูปโภคให้แก่โจทก์ ที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยปัญหาข้อนี้มานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยซึ่งได้รับอนุญาตให้ฎีกาข้อต่อไปว่า คดีโจทก์ขาดอายุความหรือไม่ เห็นว่า คดีทั้งสามสำนวนนี้โจทก์ซึ่งมีอำนาจหน้าที่เรียกเก็บเงินค่าใช้จ่ายในการบำรุงรักษาและการจัดการสาธารณูปโภคจากสมาชิกหมู่บ้าน บ. ผังจำเลยในฐานะที่เป็นสมาชิกเจ้าของกรรมสิทธิ์ที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างซึ่งตั้งอยู่ในหมู่บ้านดังกล่าวให้รับผิดชอบชำระค่าใช้จ่ายในการบำรุงรักษาและการจัดการสาธารณูปโภคตามพระราชบัญญัติการจัดสรรที่ดิน พ.ศ. 2543 และข้อบังคับนิติบุคคลหมู่บ้านจัดสรร บ. ที่จำเลยค้างชำระตั้งแต่เดือนมกราคม 2556 ถึงเดือนกรกฎาคม 2562 รวม 79 เดือน ซึ่งจำเลยก็ได้ปฏิเสธข้อกล่าวอ้างในเรื่องมูลหนี้แต่อย่างใดหากแต่ให้การรับว่าหนี้ตามผังเป็นหนี้ค่าใช้จ่ายในการบำรุงรักษาและการจัดการสาธารณูปโภค และยังให้การต่อไปว่า จำเลยมีหน้าที่ต้องชำระให้แก่โจทก์เป็นรายเดือน ๆ ละ 850 บาท และชำระทุกสิ้นเดือนของแต่ละเดือน ตั้งแต่เดือนมกราคม 2556 โจทก์จึงต้องใช้สิทธิในการฟ้องคดีภายใน 5 ปี นับแต่วันที่สิทธิเรียกร้องเกิด โจทก์ยื่นฟ้องคดีนี้วันที่ 19 สิงหาคม 2562 เมื่อนับเวลาตั้งแต่สิทธิเรียกร้องของโจทก์เกี่ยวกับหนี้เงินดังกล่าวได้เกิดขึ้นหลังวันสิ้นเดือนของแต่ละเดือนจนถึงวันที่โจทก์ยื่นฟ้อง จะมีหนี้เงินตั้งแต่วันที่มกราคม 2556 ถึงเดือนกรกฎาคม 2557 ที่เกินกำหนด 5 ปี นับแต่วันที่สิทธิเรียกร้องของโจทก์เกิดขึ้น หนี้เงินดังกล่าวจึงขาดอายุความอันเป็นการบรรยายแล้วว่าหนี้ตามผังขาดอายุความเมื่อใด โจทก์มีสิทธิเรียกร้องตั้งแต่เมื่อใด นับแต่วันใดถึงวันฟ้องขาดอายุความไปแล้ว กรณีเช่นนี้ถือได้ว่าจำเลยยกอายุความเรื่องเงินค้างจ่ายตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/33 (4) ซึ่งมีกำหนดอายุความ 5 ปีขึ้นต่อสู้อยู่แล้ว แม้จำเลยจะให้การต่อสู้ว่าหนี้ตามผังเป็นหนี้เงินที่ต้องชำระเป็นงวด ๆ โจทก์ต้องใช้สิทธิฟ้องคดีภายใน 5 ปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/33 (2) ซึ่งเป็นการให้การไปตามความเข้าใจของจำเลยมาด้วยก็ตาม เพราะจำเลยไม่จำต้องยกบทกฎหมายขึ้นอ้าง หากแต่เป็นหน้าที่ศาลที่จะปรับบทกฎหมายว่ากรณีต้องด้วยบทกฎหมายมาตราใด ที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่าจำเลยไม่ได้ให้การต่อสู้ตามมาตรา 193/33 (4) จึงไม่อาจยกอายุความตามมาตราดังกล่าวขึ้นมาวินิจฉัยนั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังขึ้น จึงต้องวินิจฉัยต่อไปว่าหนี้ค่าใช้จ่ายในการบำรุงรักษาและการจัดการสาธารณูปโภคตามผังขาดอายุความ 5 ปี หรือไม่

เห็นว่า ข้อบังคับของโจทก์ ข้อ 15 วรรคหนึ่ง ระบุว่า สมาชิกแต่ละรายจะต้องออกค่าใช้จ่ายในการบำรุงรักษาการจัดการสาธารณูปโภคที่จะเกิดขึ้นในแต่ละเดือน ตามอัตราที่คิดจากอัตราส่วนเนื้อที่ที่ดินที่สมาชิกถือครอง ตามอัตราที่ประชุมใหญ่สมาชิกจะกำหนด วรรคสอง ระบุว่า อัตราข้างต้นให้สมาชิกชำระล่วงหน้าเป็นรายเดือน และจะต้องชำระภายใน 15 วัน นับตั้งแต่วันที่ครบกำหนด และหรือคณะกรรมการนิติบุคคลได้ปิดประกาศแจ้งให้สมาชิกทราบโดยเปิดเผยภายในหมู่บ้านเป็นที่เรียบร้อยโดยชำระ ณ สำนักงานที่ตั้งของนิติบุคคลหมู่บ้านจัดสรร เช่นนี้จำเลยจึงต้องชำระค่าใช้จ่ายในการบำรุงรักษาการจัดการสาธารณูปโภคแต่ละเดือนภายในวันที่ 15 ของเดือนนั้น ๆ อายุความที่จะใช้สิทธิเรียกร้องของโจทก์จึงเริ่มนับตั้งแต่วันที่ 16 ของเดือนนั้นเป็นต้นไป เมื่อโจทก์ฟ้องคดีทั้งสามสำนวนวันที่ 19 สิงหาคม 2562 ค่าใช้จ่ายในการบำรุงรักษาการจัดการสาธารณูปโภคที่ค้างชำระของเดือนกรกฎาคม 2557 ซึ่งโจทก์อาจใช้สิทธิเรียกร้องได้นับแต่วันที่ 16 กรกฎาคม 2557 ย้อนหลังขึ้นไปจนถึงเดือนมกราคม 2556 จึงล่วงพ้นกำหนด 5 ปี ฟ้องโจทก์ในส่วนนี้จึงขาดอายุความ จำเลยจึงต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายในการบำรุงรักษาการจัดการสาธารณูปโภคที่ค้างชำระของเดือนสิงหาคม 2557 ถึงเดือนกรกฎาคม 2562 พร้อมเบี้ยปรับอัตราร้อยละ 10 ต่อปี ตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ซึ่งจำเลยไม่ได้ฎีกาโต้แย้งในส่วนนี้ แต่ละจำนวนนับแต่วันผิดนัดเป็นต้นไปจนถึงวันที่ 31 กรกฎาคม 2562 ตามที่โจทก์คำนวณมาและอัตราตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ อนึ่ง ปรากฏตามสำเนาโฉนดที่ดินว่า ที่ดินทั้งสามแปลงพร้อมสิ่งปลูกสร้าง นางสาวสมจิตต์ ซื้อมาจากผู้จัดสรรที่ดิน ต่อมา นางสาวสมจิตต์ขายฝากมีกำหนด 1 ปี ให้แก่นายจงรักษ์ เมื่อจำเลยได้กรรมสิทธิ์ในที่ดินทั้งสามแปลงพร้อมสิ่งปลูกสร้างต่อมาจากนายจงรักษ์ กรณีจึงถือว่าจำเลยเป็นผู้บริโภค จำเลยจึงได้รับยกเว้นค่าฤชาธรรมเนียมทั้งปวงในการดำเนินกระบวนการพิจารณา ตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 18 วรรคหนึ่ง แต่จำเลยชำระค่าขึ้นศาลชั้นฎีกามาด้วย 5,730 บาท กับชำระค่าใช้จ่ายในการส่งคำคู่ความในชั้นอุทธรณ์ 450 บาท ส่วนชั้นฎีกา 450 บาท และ 500 บาท จึงต้องคืนเงินในส่วนนี้แก่จำเลย พิพากษาแก่เป็นว่า ให้จำเลยชำระเงินค่าใช้จ่ายในการบำรุงรักษาการจัดการสาธารณูปโภคของที่ดินโฉนดเลขที่ 76086 พร้อมสิ่งปลูกสร้างเลขที่ 109/528 โฉนดเลขที่ 76085 พร้อมสิ่งปลูกสร้างเลขที่ 109/529 และโฉนดเลขที่ 76084 พร้อมสิ่งปลูกสร้างเลขที่ 109/530 ที่ค้างชำระของเดือนสิงหาคม 2557 ถึงเดือนกรกฎาคม 2562 เดือนละ 1,020 บาท เดือนละ 850 บาท และเดือนละ 850 บาท ตามลำดับแก่โจทก์ พร้อมเบี้ยปรับอัตราร้อยละ 10 ต่อปี นับแต่วันที่ 16 ของแต่ละเดือนเป็นต้นไปจนถึงวันที่ 31 กรกฎาคม 2562 ส่วนดอกเบี้ยนับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จให้เป็นไปตามอัตราตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ นอกจากนี้ที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ คืนค่าใช้จ่ายในการส่งคำคู่ความชั้นอุทธรณ์ 450 บาท ชั้นฎีกา 950 บาท และค่าขึ้นศาลชั้นฎีกา 5,730 บาท แก่จำเลย ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาทั้งสามสำนวนนอกจากที่สั่งคืนให้เป็นพับ

องค์คณะ

ธรรมนูญ สิงห์สาย · ชาญณรงค์ ปราณีจิตต์ · ทวีศักดิ์ อุนนาทรรัตนกุล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) – deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/5023-5025/2567>